

11 F Teheran dnia 2. I. 1943 r.

Moje najsmutniejsze przeżycia. **10465**
Moje najsmutniejsze przeżycie było za czasów
bolszewików.

W roku 1939 wkroczyły do Polski bolszewicy. **10465**
W miastach grabili towary i męczyli, zabierali do
więzienia. Na wsiach nam niedano spokoju chłopcy
grabili zboże, zabierali krowy, konie i świnie. Kłócąc
nas i własnych mieszkańców, a sami osiedlali się na naszej
gospodarce. Prezydenci głosili na zebraniach że w Polsce
jest niedobrze. Proszę chwalić że „wsio jest jeszcze mnogo
crowsa tylko nada”. Drosy, dżdżyny co noc i dzień.

W miastach naszych gonili do pracy, nie dali im spokoju.
W miastach było pusto i głucho, gdzie stał z towarami
szep to była kolejka na pół km. Przed wyjazdem
przywiali nas mówili że będą umniejszać nam podatki.
Ale gdy nadmiedzi ten nieszczęśliwy dzień w nowy
stulają w dzień. W mieszkaniu u nas zaprowadzili

Nagle wchodzą do mieszkania² bolszewicy
z karabinami. Z mieszkania nie wypuszczali nikogo.
Przeprowadzili rewizję szukając broni. Rano gdy
Łonecko wyjechał bolszewicy mówią aby pakować
„wieszere” i pojedźcie na drugą „obłasc”. W mieszkaniu
był płacz bo smutno nam było rozstawać się
z rodziną, siostrą i kochaną Ojczyzną. Gdy
przyjechalismy na stację zatakwali nas w brykietowy
wagon drzwi zamknęli na zamek, okna były zabite
deskami. Wagon był wielki płacz i jęki. Kiedy nam
dali na 2 dni raz. A gdy przyjechalismy granicę
ludzie płakali gorzłymi łzami. W Rosji pola były
puste i gołe dachy pokryte śniegiem. Na każdej stacji
chodzili strażnicy, oblatywali i prosili o kawałek chleba.
Nie wolno nam było rozmawiać z nimi. Gdy
przyjechalismy na stację tam odprawialiśmy pakowanie
a w nocy wzięli nas w las na posesiołek. Po
przyjeździe na posesiołek pogнали nas nas do przegranej

Śmiegu było po pas i wielki mróz, zimno było.
a musieliśmy pracować aby zapracować na kawałek
chleba. Kto na robotę nie porwał, tego czekała śmierć.
Nacelnik i komendant często robili zebrania, że trzeba
„bystro” pracować. U nas Boga niema, Bogiem jest
Stalin. My nie traciłismy nadziei bo wiedzieliśm
że kiedyś powrócimy do kochanej Ojczyzny.
Nawet i rosjarze wierzyli w Boga ale potrzyżomiu
bo bali się, aby ich nikt nie zdradził. Rodziców
na rychło siostrę i braci gnali do pracy nie dano
im odpoczynku. Dzieci gonili do szkoły aby uczyć
się ruskiego języka. Gdy były wakacje dzieci tu
pracować musieli w polu. W lesie nie jednego strzewo
zabito, nie jeden przepadł z głodu i niedry. Po
amnestii warunki się pogorszyły bo jeszcze więcej
znęcali się nad ludźmi, więcej pędzili do pracy.
Chleba dawali 600 gramów ruskiej grybowej po
której pływali robali. Pewnego dnia komendant

mówił, że jesteśmy wolni. - Wyobiali nam dokumenty
że można wyjechać. Wtedy zapiekaraliśmy Bożę
coś Polkę i Jęzucę Polska nie zginęła. Na drugi
dzień zebrał się w podwórku. Słuchamy 180 km
do stacji. Naprawa kupić nam bilety i jechaliśmy
aż do Kachoru. Tam też trzeba było pracować
ale było lepiej jak na Sybirze. Gdy przyjechaliśmy
do Gurar było tam polskie wojsko. Radość
nas wielką oprowadza że wydostaliśmy się z tej
nieczłowiecznej niewoli. Ale nigdy nie zapomnę
tych przeklętych bolszewików. 1946

Krzyżanowska Kazimiera

klasa V b.